

Hans Petersons fortelling

I 1994 skrev jeg denne historien som Hans fortalte den med sitt norske tonefall. Da jeg leste den igjen syns jeg diksjonen ble litt vanskelig så jeg håper dere har glede av den når jeg gjenforteller den i en mer leselig språkdrakt.

Min historie: Ettersyn av fiskefella.

Dette er historien om det som skjedde en sensommerdag i 1929 ute på laksefella jeg hadde tilsyn med. To feller tilhørte noen menn i Petersburg, og de ansatte min bror Magnus og meg til å passe på dem. Hermetikkfabrikken i Petersburg eide noen andre feller. Jeg var på den ene fella og Magnus på den andre. Vi kjente ikke disse eierne, men de må ha hørt fra Jonas Olsen, formannen på Level Island Fox Farm, at vi var ærlige og ikke kom til å selge fisk som mange gjorde på den tiden. Det var derfor de valgte oss to.

Jeg vet ikke hvor langt det var fra Petersburg til der vi var. Det eneste jeg kunne se på fjorden de seks ukene vi var der var kanskje seks båter. Og jeg visste ikke hvor langt det var til der Magnus var. Vi var langt ute i villmarka, men laksen hadde ikke problemer å finne veien dit.

Eierne satte opp et telt i skogkanten bare litt over vannkanten ved flo sjø. Der skulle jeg bo. I teltet hadd jeg en primus til matlaging og en seng og en grov kalibret rifle. Riflen var der for å skremme bort folk som kunne prøve å stjele fisk fra fellene. Jeg hadde aldri overnattet i skogen i et lite telt, så jeg hadde alltid våpenet ladet ved siden av sengen skulle en bjørn stikke nesa gjennom et hull i veggen. Jeg husker ikke lenger om det var bjørn på øya eller ikke.

Jeg kunne oppholde meg i teltet så lenge jeg ville, lage mat, spise, sove, lese og skrive brev. Det var godt å oppholde seg i teltet når det regnet. Når været var fint kunne jeg ta båten ut til fellene, delvis for å få inn litt fysisk trening og delvis for å se om alt var som det skulle være. Jeg gikk på de store tømmerstokkene.

En dag falt jeg hodestups ut i fjorden. Idet jeg falt uti sa jeg: "Gud, jeg trenger din hjelp". Jeg var muligens under vannet før det siste ordet var ytret, men Gud hørte meg. Jeg fikk hodet over vann fort, men saltvannet brant i øynene, og jeg klarte ikke å åpne øynene. Jeg forsøkte å gni saltvannet ut av øynene i noen sekunder, og merket ikke at jeg begynte å gå under. Men Han som var der og holdt sin hånd over meg merket det og ga meg ordre om hva jeg skulle gjøre. Jeg hørte en stemme som sa: "Spark!" Jeg kvakk litt til da jeg hørte ordet "Spark!" jeg hadde ikke hørt det ordet siden jeg holdt på med hester i Dakota, men jeg visste at Hjelperen var der så jeg begynte å sparke.

Jeg hadde brukt beina mye på land da jeg var ung og gikk i fjellene i Norge. Nesten hver kveld etter sauene, og senere etter jeg fylte 15 år dro jeg på jakt hver høst. Jeg var ganske sterk i beina da jeg falt uti. Jeg hadde på meg et par sko jeg hadde med fra Norge. Sålene var litt bredere enn på vanlige sko og det var sannsynligvis til god hjelp i å holde meg oppe uten å bruke armene.

Hjelperen fikk meg til å forstå at jeg ikke skulle bruke armene. Han ville styre meg til et sted hvor det var lett å komme opp. Han førte meg til et sted hvor det var et kutt i den store tømmerstokken og en mindre stokk var boltet fast. Den var festet slik at den holdt de store stokkene på plass. Der var det lett å komme opp, og da jeg sto på den store tømmerstokken sa jeg: " Takk for hjelpen, Gud."

Jeg var veldig forsiktig når jeg gikk på stokkene etter det. Noen dager senere kom eieren ut med en båt, og jeg fortalte at jeg hadde falt i fjorden utenfor fella og at jeg ikke kunne svømme. Jeg husker ikke hva han sa, men jeg tror jeg vet hva han tenkte. Hvis jeg hadde gått under og druknet ville han ha kommet i vanskeligheter. Det var ikke vanlig å sette bare en mann på fellene. Det neste året var

vi to på fellene. Coras bror Clarence var med meg . Det året hadde vi overnattingshuset direkte på tømmeret, og det var ikke lang vei til å fiske. En dag ble det storm og tømmerstokkene ristet noe forferdelig. Vi var glade for å komme oss på land, og vi gikk i strandkanten da eieren kom for å se om uværet hadde kastet oss på sjøen. Da han så oss på stranda var han tilfreds og dro tilbake til Petersburg.

Skrevet til minne om Onkel Hans av Lois Peterson Gnegy